

En acords del Consell des de 1515 a 1564, trobem repetidament esmentada la "cabana" d'En Pallarés al partit de Rojals, el "farreginal" de N'Antoni Ferrer al Camí de Valls i la "cènia" d'En Francesc Olives amb dades que demostren ésser aquests indrets hospitals d'empèstats o llatzarets on feien quarentenes els forasters sospitosos.

El Consell ajustat el jorn 20 de maig de 1515 determinà quan al morbo, que sien fetes "les provisions següent ço es que no sien acullits ninguns pobres al spital sino que los sia donat loch en la cabanya den Pallares a Rojals e que los sia acapatat per socorelos de menjar e beurer e que sia provehit que los ostelers no guossen acullir nengu que primer no sia be exheminat e que los portals sien tanquats de nit e sia feta crida que no sie nengu guos acullir nengu stranger que no sie pres de sacrament si es stat en part hon se moren fora lo camp de Tarragona".

En 1523 fou eregida l'ermita de Sant Roc, actual del Roser, com a apartament d'empèstats i dos dels cirurgians de Reus conduïts per la vila eren forçats d'anar a visitar-hi els malalts. En 1539 s'hi constituï la Confraria del Roser, que donà un segon nom a l'Ermita, avui acollida a l'Església de Sant Pere de Reus, en el mateix altar de la Confraria dels Metges, Cirurgians i Apotecaris o dels Sants Cosme i Damià.

L'any 1677 el Consell tenia l'intent de traslladar l'Hospital extramurs a uns terrenys de dona Hipòlita Maranyosa i Granada tocant a l'església de la Sang i, per tant, no gaire lluny del seu primitiu emplaçament. El poble s'hi oposà al·legant els inconvenients d'un hospital fora el clos de la vila, i el trasllat no tingué efecte. Als 3 de maig del mateix any s'emprengué la construcció d'un nou edifici, el qual quedà llest en 1681, amb frontis al carrer de l'Hospital, Plaça de la Sang i raval de Sant Pere.

Tenim recollides notícies referents a l'actuació política dels metges, apotecaris i barbers reusencs durant els començaments del segle divuit. Tots ells, salvant escassíssimes excepcions, donaren un bon contingent a la llista dels "cara girats" reusencs. El doctor Gabriel Monter arribà a ésser en 1724 Regidor degà. Proposà fer periòdicament tres visites oficials a Sant Pere, les Escoles i l'Hospital. En la d'aquest, girada el 18

d'octubre d'aquell any, s'acordà que es gastessin 30 lliures anuals en "ous, neu, mel, melindros, aiguardent y oli" i que "se llevassen tots los tabichs y alcovats de una y altra cambrada", que els apotecaris "fossin satisfets y així entenguessen en donar les medessinas de la millor condició" i degut a unes queixes que es reberen, determinaren també que "fós despedit y se li llevàs el carrech de metge del Sant Hospital" al Dr. Adrià Prats, en lloc del qual fou nomenat el doctor Pere Duran "subjecte benemèrit y fill de vila".

Fet important en els anys del nostre Hospital és l'establiment a Sant Joan, en 1792, de tres monges de la Caritat de Sant Vicents de Paul, l'una francesa, Sor Joana David, i les altres catalanes, Sor Llúcia Raventós i Sor Maria Arenes, per a fundar a Reus la segona comunitat d'Espanya². Part de les monges reusenques anaren a fundar a Madrid, en 1802, el Col·legi de la Pau i la Inclusa. En temps de l'ocupació de Reus per les tropes franceses, enfront de les quals el nostre poble donà proves de lloable bon sentit, les germanes de la Caritat amb el cap de l'exèrcit napoleònic planejaren la creació a Sant Francesc d'un hospital dedicat a la memòria de Madame, la mare de l'emperador. Per altra part, devem igualment a aquell estat major el trasllat a la plaça de l'ermita del Roser del vell cementiri que des del segle XV hi havia al centre de la vila. Emigrats els franciscans i els carmelites a Aragó, llurs cases, així com uns baixos de la plaça de Sant Narcís, s'utilitzaren per hospitals de sang.

Com hem dit més amunt, la nit del 22 de juliol de l'any 1835 començà a Reus la crema dels convents. El convent de Sant Francesc o Monestir de Jesús i el de Carmelites descalços o de Sant Joan fundat per l'illustre reusenc el bisbe Francesc de Robuster i Sala, foren cremats i occis molts dels monjos.

L'estat s'incorporà del que restava dels convents i cedí el de Carmelites, que per coincidència es deia també de Sant Joan, per a nou Hospital de Reus. La destrucció iniciada amb la revolta es continuà anys després amb una urbanització que tingué per objecte suprimir gran part de les hortes conventuals i obrir nous carrers i carreteres, no respectant res de l'antic.

Els terrenys del convent carmelità eren molt